



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing.V. Š.**, bytem V., zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Pardubice, Sladkovského 601, proti žalovaným: **1. Ministr obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, **2. Ředitel Vojenského zpravodajství**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě ze dne 30.7.2013 na ochranu proti nečinnosti žalovaných správních orgánů

t a k t o :

- I. **Ředitel Vojenského zpravodajství je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 o vyplacení náhrad zvýšených životních nákladů od 1.7.2007, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žalobci se se zpětnou účinností odnímá osvobození od soudních poplatků, které mu bylo přiznáno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10.9.2013 č.j. 9 A 130/2013 – 43.**
- V. **Žalobce je povinen zaplatit soudní poplatek za řízení o žalobě ve výši 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**
- VI. **Soud zprošťuje advokáta JUDr. Stanislava Kadečku, Ph.D., funkce zástupce žalobce v tomto řízení.**
- VII. **Soud přiznává advokátu JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph.D., odměnu za zastupování žalobce ve výši 15.012,- Kč. Tato odměna bude jmenovanému advokátovi zaplacená z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 30.7.2013 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaných správních orgánů, která měla dle žalobních tvrzení spočívat v nevydání rozhodnutí o žalobcových podáních a žádostech týkajících se jeho platových nároků souvisejících se služebním poměrem vojáka z povolání. Konkrétně se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil:

1. nečinnému ministrovi obrany povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství o ukončení výplaty doplatku do nesníženého platu č.j. 4-150/6-47/2007-5847 ze dne 30. června 2007;
2. nečinnému ministrovi obrany povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství o ukončení výplaty doplatku do nesníženého platu č.j. 4-13/2-91/2008-5847 ze dne 29. září 2008;
3. nečinnému ministrovi obrany povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů rozhodnutí o návrhu žalobce na vyslovení nicotnosti rozhodnutí (platového výměru) ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-3611/2007-5847 ze dne 1. července 2007 o snížení osobního příplatku žalobci o částku 9 000,- Kč, jakožto rozhodnutí vydané věcně nepříslušným služebním orgánem;
4. nečinnému řediteli Vojenského zpravodajství povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů rozhodnutí ve věci žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 o vyplacení náhrad zvýšených životních výdajů od 1.7.2010;
5. nečinnému řediteli Vojenského zpravodajství povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů rozhodnutí ve věci žádosti žalobce ze dne 24.6.2009 o vyplacení doplatku do nesníženého platu od 1.7. 2010 a od 1.9.2008 a doplacení kráceného platu od 1.7.2007 na základě nicotného platového výměru č.j: 738/49-3611/2007-5847 ze dne 1.7.2007.

Žalovaní navrhli, aby soud žalobu zamítl v části, která se týká žalobních bodů č. 1, 2, 3 a 5, neboť v těchto věcech již bylo služebním orgánem pravomocně rozhodnuto. Pokud jde o žalobní bod č. 4, ani tam dle žalovaných nebyl služební orgán nečinný, vydal rozhodnutí, avšak to bylo na základě žalobcova odvolání zrušeno. Nové rozhodnutí v této věci dosud vydáno nebylo.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Zástupce žalobce k věci samé uvedl, že podání uvedená v žalobních bodech č. 4 a 5 ze strany služebních orgánů dosud vypořádána nebyla. Pokud jde o žalobní body č. 1 – 3, žalobce ani v této části nehodlá brát žalobu zpět a ponechává věc na rozhodnutí soudu. Zástupce žalovaných při jednání před soudem argumentoval shodně jako v písemném vyjádření k žalobě. Poukázal na to, že žalobce služebním orgánům zaslal několik desítek žádostí, podání a doplnění podání týkajících se jeho platových nároků. Snahou ministerstva je vypreparovat jednotlivé nároky a o těch rozhodovat samostatnými rozhodnutími, které mohou být samostatně napadány odvoláními a následně správními žalobami, protože jinak je z toho propletenec, ve kterém se už těžko někdo vyzná. Navrhl, aby soud žalobu proti prvnímu žalovanému zamítl. Dále uvedl, že pokud jde o žalobní bod č. 4, žalobu zřejmě nebude možné zamítnout, protože v této věci rozhodnutí dosud vydáno nebylo.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Podle § 81 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná toliko zčásti.

Mezi stranami není sporu o tom, že ředitel Vojenského zpravodajství nerozhodl o žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 o vyplacení náhrad zvýšených životních nákladů od 1.7.2007, resp. nerozhodl v této věci znovu poté, co jeho předchozí rozhodnutí ze dne 3.7.2014 č.j. 186-43/2013-4730 bylo na základě žalobcova odvolání zrušeno rozhodnutím ministra obrany ze dne 19.12.2014 č.j. 340-51/2013-1140. Pro rozhodnutí soudu je podle § 81 odst. 1 s.ř.s. podstatný skutkový stav zjištěný ke dni jeho rozhodování o žalobě, a ten je takový, že (nové) rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství o žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 o vyplacení náhrad zvýšených životních nákladů od 1.7.2007 dosud vydáno nebylo.

Soud vzhledem k výše uvedenému shledal žalobní bod č. 4 důvodným, a proto prvním výrokem rozsudku uložil řediteli Vojenského zpravodajství povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 o vyplacení náhrad zvýšených životních nákladů od 1.7.2007, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Pokud jde o žalobní body č. 1, 2 a 3, soud zjistil, že v těchto věcech již bylo ze strany služebních orgánů pravomocně rozhodnuto, a žalobcovo tvrzení o nečinnosti služebních orgánů proto není důvodné. O odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 4-150/6-47/2007-5847 ze dne 30.6.2007 a též o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 4-13/2-91/2008-5847 ze dne 29.9.2008 rozhodl ministr obrany rozhodnutím ze dne 30.10.2013 č.j. 151-5/2013-1140, kterým obě odvoláním napadená rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Odvolací rozhodnutí ministra obrany nabylo právní moci dne 15.11.2013. O návrhu žalobce na přezkoumání platového výměru

zástupce ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-3611/2007-5847 ze dne 1.7.2007 rozhodl ministr obrany rozhodnutím ze dne 30.10.2013 č.j. 151-6/2013-1140, jímž předmětný platový výměr zrušil. Z odůvodnění odvolacího rozhodnutí, které nabylo právní moci 15.11.2013, vyplývá, že ministr obrany nepřisvědčil tvrzení žalobce o nicotnosti předmětného platového výměru, nicméně shledal, že platový výměr byl vydán v rozporu s právními předpisy a je nepřezkoumatelný.

Za situace, kdy žalobce i přes výše uvedenou skutečnost (vydání jím požadovaných odvolacích rozhodnutí ministra obrany) na žalobních bodech č. 1, 2 a 3, ať již z jakýchkoliv důvodů, trval, a tedy i nadále se domáhal soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu spočívající v nevydání odvolacích rozhodnutí, která již pominula, nezbylo soudu než žalobu v této části jako nedůvodnou zamítnout.

Žaloba byla zamítnuta též v části týkající se žalobního bodu č. 5. Soud totiž shledal, že žalobcovo podání ze dne 24.6.2009 není žádnou žádostí o vyplacení doplatku do nesníženého platu od 1.7. 2010 a od 1.9.2008 a doplacení kráceného platu od 1.7.2007, jak tvrdí žalobce. Dle svého názvu i obsahu je toto podání ve skutečnosti odvoláním žalobce proti rozhodnutím ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 29.9.2008 č.j. 4-13/2-91/2008-5847 a ze dne 30.6.2007 č.j. 4-150/6-47/2007-5847 a současně odvoláním proti rozkazům ředitele Vojenského zpravodajství ve věcech personálních č. 183 ze dne 18.8.2008 a č. 100 ze dne 27.4.2007. O uvedeném odvolání, které žalobce následně doplnil podáními ze dne 6.8.2009 a ze dne 7.8.2009, rozhodl ministr obrany rozhodnutím ze dne 26.8.2009 č.j. 1113/2009-1140, které žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Ten rozsudkem ze dne 26.10.2012 č.j. 11 Ca 282/2009 – 56 rozhodnutí ministra obrany ze dne 26.8.2009 č.j. 1113/2009-1140 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobcovo podání ze dne 24.6.2009 není žádnou žádostí, ale odvoláním, o kterém přísluší rozhodovat ministru obrany a nikoliv řediteli Vojenského zpravodajství. Žalovaný č. 2, tj. ředitel Vojenského zpravodajství, tudíž v této věci nemůže být nečinný, a žaloba je tak v části týkající se žalobního bodu č. 5 nedůvodná.

Protože žalobce byl ve sporu úspěšný pouze v jednom z pěti žalobních bodů a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud třetím výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Čtvrtým výrokem rozsudku soud v souladu s § 36 odst. 3 s.ř.s. rozhodl o tom, že žalobci se se zpětnou účinností odnímá osvobození od soudních poplatků, které mu bylo přiznáno usnesením ze dne 10.9.2013 č.j. 9 A 130/2013 – 43. Soud uvedeným usnesením přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků a ustanovil mu zástupce - advokáta JUDr. Stanislava Kadečku, Ph.D., a to s ohledem na žalobcem tvrzené nepříznivé majetkové poměry. V potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech ze dne 7.8.2013, jímž dokládal svou žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, žalobce mj. uvedl, že je toho času bez jakýchkoliv příjmů a bez zaměstnání (evidován na Úřadu práce ČR – krajské pobočce v Brně jako uchazeč o zaměstnání), nepobírá žádné dávky státní sociální podpory, nemá příjmy ani z kapitálového majetku, ani z pronájmu a nevlastní úspory, z nichž by mohl platit soudní poplatky. Současně prohlásil, že údaje, které v potvrzení uvedl, jsou pravdivé a že nezamlčel žádné okolnosti, které by mohly mít vliv na rozhodování soudu o osvobození od soudních poplatků. Soud však nyní zjistil, že toto žalobcovo prohlášení není pravdivé a že žalobce zamlčel rozhodné skutečnosti, které by zásadním způsobem ovlivnily rozhodnutí soudu o jeho žádosti o přiznání osvobození od soudních

poplatků a o ustanovení zástupce. Soudu je z úřední činnosti známo, že v řízení ve věci téhož žalobce vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 Ad 23/2013 Vojenský úřad sociálního zabezpečení sdělil soudu podáním ze dne 1.12.2014, že žalobci byl v únoru 2013 vyplacen doplatek platu ve výši 74.302,- Kč a v dubnu 2013 doplatek podpory při rekvalifikaci ve výši 12.643,- Kč. Kromě toho žalobci náležel od ledna do prosince 2013 výsluhový příspěvek ve výši 21.672,- Kč měsíčně. Žalobcovo prohlášení o jeho majetkových poměrech ze dne 7.8.2013, ve kterém žalobce žádný z těchto příjmů neuvedl, se ve světle těchto zjištění jeví jako nevěrohodné, což by samo o sobě vedlo k zamítnutí jeho žádosti o přiznání osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Protože se do pravomocného skončení řízení v této věci ukázalo, že žalobcovy poměry neodůvodňovaly přiznané osvobození, soud toto osvobození žalobci odňal, a to se zpětnou účinností.

Vzhledem k tomu, že žalobci bylo se zpětnou účinností odňato osvobození od soudních poplatků, je žalobce povinen zaplatit soudní poplatek za řízení o žalobě ve výši 2.000,- Kč (položka 18 bod 2 písm. d/ Sazebníku soudních poplatků). Poplatková povinnost žalobce v souladu s § 4 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vzniká uložením povinnosti zaplatit poplatek v souvislosti s rozhodnutím soudu o věci samé. Tuto povinnost soud žalobci uložil v pátém výroku rozsudku.

Ustanovení § 35 odst. 8 věta první s.ř.s. podmiňuje možnost ustanovit navrhovatelé usnesením zástupce, jímž může být i advokát, tím, že u navrhovatele jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků. Protože v případě žalobce nebyly od počátku řízení splněny podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků (viz výše), nebyly zároveň splněny ani podmínky pro to, aby byl žalobci soudem ustanoven zástupce z řad advokátů. Z uvedeného důvodu soud šestým výrokem rozsudku rozhodl, že zprošťuje advokáta JUDr. Stanislava Kadečku, Ph.D., funkce zástupce žalobce v tomto řízení.

Posledním, sedmým výrokem rozsudku soud přiznal advokátu JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph.D., odměnu za dosavadní zastupování žalobce. Tato odměna určená ve výši 15.012,- Kč sestává z těchto položek: 1. odměna advokáta za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání podání ve věci samé ze dne 26.2.2015, účast při ústním jednání soudu), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013), 2. tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006), 3. cestovné advokáta k soudu za účelem nahlížení do spisu a účasti na ústním jednání ve výši 1.607,- Kč za dvě jízdy z Pardubic do Prahy a zpět, celková vzdálenost 250 km vozidlem X reg. zn. X při základní náhradě 3,70 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 7,6 litru a při průměrné ceně pohonných hmot 35,90 Kč za litr (dle vyhl. č. 328/2014 Sb., a podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4. náhrada za promeškaný čas za dvojí cestu k soudu a zpět v trvání 6 půlhodin á 100,- Kč, celkem tedy 600,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 5. částka 2.605,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.